

Per què és important la victòria de Jeremy Corbyn en les primàries del Partit Laborista?

La victòria de Jeremy Corbyn per la direcció del Partit Laborista britànic és un terrabastall polític al Regne Unit amb ones de xoc que es podran sentir al món anglosaxó i a Europa. Les primàries laboristes van donar el 59,5% dels vots per a Corbyn, més que el que Tony Blair va fer el 1994. Sense cap mena de dubte, és el canvi polític més important al Regne Unit des de fa molts anys.

Pablo Sánchez / @pa_Sanchez_1978

La victòria de **Jeremy Corbyn** per la direcció del partit Laborista britànic és un **terrabastall polític al Regne Unit** amb ones de xoc que es podran sentir al món anglosaxó i a Europa. Les primàries laboristes van donar el 59,5% dels vots per a Corbyn, més que el que Tony Blair va fer el 1994. Sense cap mena de dubte, és el canvi polític més important al Regne Unit des de fa molts anys.

Corbyn era un home que, fa sis mesos, era un **desconegut per a la majoria dels anglesos** i, fins i tot, de molts habitants de Londres, on és diputat des de fa 33 anys. El resultat final dels quatre candidats a les primàries, però, deixa clara la seva victòria indiscutible: un 4,5%, Liz Kendall; un 17%, Yvette Cooper; un 19%, Andy Burnham, i un 59,5%, Jeremy Corbyn. No ha necessitat ni segona volta. El nou líder laborista ha rebut més de 250.000 vots, i els tres candidats perdedors reben un poc menys de 170.000 vots.*

Corbyn ha guanyat entre tots els grups de votants: 121.000 vots obtinguts al grup de membres directes, una mica menys del 50%, i 41.000 vots dels 71.000 afiliats sindicals. Sense cap mena de dubte, el més sorprenent és el resultat entre els simpatitzants. Si bé molts sindicats ja havien apostat per Corbyn, l'aparell del partit s'entossudia a dir que el termòmetre més fiable de la societat era el vot dels simpatitzants. Doncs bé, el vencedor ha obtingut 88.500 vots del total de 105.500 afiliats.

La dreta ha fet la campanya més bruta que ha pogut contra ell. A Corbyn se l'ha tractat d'antisemita, d'ignorant, de radical. Tom Watson, que ha guanyat la vicepresidència i que ja començava a albirar el canvi, declarava que "Corbyn no és cap trotskista, ni Kendall cap blairista". El problema és que tothom veia Kendall com una 'blairista'. Encara no sabem el que Corbyn serà; però, en tot cas, és un canvi radical al partit Laborista.

Qui és aquest Jeremy Corbyn?

Per comprendre l'impacte del resultat, cal explicar qui eren els candidats rivals de Corbyn.

Liz Kendall, amb un 4,5% dels vots, **era la candidata de Tony Blair** i del blairisme, un producte d'aquella fornada de 'Blair girls' (amb referència a les Spice Girls) del primer Govern de Blair. Kendall és una dona jove, com ho poden ser Federica Mogherini (al PD italià) o la danesa Helle Thorning-Schmidt. Corbyn, en canvi, és vella escola socialista. Si haguéssim de trobar un paral·lel ibèric, podríem dir que Corbyn és com el Tierno Galván del segle XXI. Se'ns fa difícil pensar que això

pugui passar a casa nostra.

Tristram Hunt i Chuka Umunna, diputats de la dreta del partit, van fer un grup de “resistència a Corbyn”, tot donant suport a Kendall. Un dels reptes de Corbyn més immediats és la gestió d'un grup parlamentari que està molt més a la dreta que ell. Temes clau poden ser la nova llei sindical o la base naval nuclear a Escòcia. La crisi dels refugiats i la guerra civil a Síria seran també temes prou importants. En aquest sentit, **el primer que Corbyn va fer ahir és anar a la manifestació de “Refugees welcome”!**

Els altres dos candidats, **Burnham i Cooper, eren l'esquerra tova ('soft left')** del partit, la qual sempre es presenta, mai no guanya res i sempre arriba a compromisos amb l'aparell. Compromisos que Corbyn no fa gaire sovint.

Corbyn, de 66 anys, ha estat diputat de la circumscripció d'Islington (un suburbi londinenc amb diferències socials importants) i ha estat sempre un activista de l'ala esquerra del laborisme. Dirigent de la campanya **contra la guerra a l'Iraq** (Stop the War Coalition), Corbyn ha estat el diputat que menys vegades va votar a favor del Govern durant l'època de **Blair** malgrat ser del mateix partit (junt amb l'altre diputat que es va presentar a la darrera elecció, John McDonald).

Per què és important tot això?

El terme terrabastall no és una exageració. Corbyn era l'outsider' que va rebre les firmes necessàries només 15 minuts abans de tancar la inscripció amb els firmants dient que li donaven suport per evitar un debat massa avorrit! Unes quantes setmanes més tard, alguns d'ells ja deien que volien retirar les firmes.

El fet que **el diputat més atípic i més a l'esquerra** hagi guanyat amb més d'un quart de milió de vots després de la derrota laborista en les passades eleccions al Regne Unit és la prova que el problema no era que el partit estava massa a l'esquerra com es deia (o es diu de la socialdemocràcia quan perd) ans al contrari.

El fet que la campanya de Corbyn hagi tingut **milers de participants a Escòcia** mostra que el problema no era girar 'massa a l'esquerra', sinó abandonar l'esquerra per anar al centre cap als conservadors.

La victòria de Corbyn trenca 30 anys de lectura política que els laboristes del Regne Unit intenten guanyar el centre. Sobretot arran de l'impuls de la Tercera Via. **Aquest resultat ha matat el blairisme** i això tindrà un impacte en altres partits europeus.

De fet, Jeremy Corbyn és vist per molts com el veritable hereu de **Tony Benn, l'històric líder de l'esquerra laborista**, que va perdre les primàries el 1982 per a les segones eleccions contra Margaret Thatcher el 1983, l'any que Corbyn va entrar al Parlament. Corbyn ha sabut guardar els vincles amb el passat i també atraure els nous votants a la seva campanya. Tots els comentaristes parlen de cares joves als actes.

Però les arrels d'aquest canvi d'avui són profundes. El 1982, aquell Partit Laborista escorat a l'esquerra va patir una escissió que, amb el rerefons de la guerra de les Malvines, li va fer perdre les eleccions. Molta gent ha vist en Jeremy Corbyn l'alternativa per poder guanyar els 'tories', però també per poder canviar la societat de manera significativa. Un missatge de canvi que Tony Benn va encarnar i que Corbyn ha heretat.

Els referents polítics de Corbyn són els que van aplicar aquell **'Spirit of 45' que Ken Loach va**

saber plasmar. De fet, alguns dels que surten al film han fet campanya per Corbyn.

Ara mateix al Regne Unit **la lluita social i sindical és molt forta**: una campanya contra el TTIP que no té pràcticament vincle parlamentari (malgrat que Corbyn era la seva veu); una lluita contra les retallades en l'Estat del benestar en la qual la majoria dels diputats laboristes es va abstenir (Corbyn hi va votar en contra); una mobilització a favor dels refugiats i contra la guerra (Corbyn s'ha convertit en un dels seus portaveus); una nova llei sindical que fa de la vaga una quimera (i que Corbyn ha denunciat durant la campanya). Tot això, abans de guanyar. Aquesta victòria és més que un símbol: podria servir per donar veu al carrer a totes les mobilitzacions que no tenien expressió parlamentària.

El futur de Corbyn no serà fàcil

Molts al Partit Laborista tenen por del canvi. Corbyn tindrà al costat un grup parlamentari que ha boicotejat la seva campanya i al davant una dreta que l'insulta cada cop més. L'analista [Owen Jones](#) parla del vot de l'orgull de classe obrera quan denuncia que el Partit Laborista ha perdut les seves arrels i ha abandonat la seva gent. Aquesta és una interessant conversa entre Corbyn i Jones penjada al seu canal de [YouTube](#).

No es pot negar que els vents de canvi a **Grècia** o a **l'Estat espanyol** també comencen a bufar a Anglaterra.

Potser arriben també a bufar fins i tot als **Estats Units**, on un candidat a les primàries del Partit Demòcrata com [Bernie Sanders](#) comença a rebre el qualificatiu del 'Corbyn americà'. Seria un terratrèmol que les primàries demòcrates les pogués guanyar un home de 70 anys que diu en públic que és socialista. La victòria de Corbyn és un terrabastall; però, si guanyés Sanders, seria una bomba nuclear.

[Pablo Sánchez](#) és activista social i militant sindical. Treballa a Brussel·les.

—

* Cal explicar les dades de **votants en les primàries**. Els laboristes no tenen tants afiliats directes com el total de vots que es va produir en les primàries. El partit té membres, sindicats afiliats i, a l'últim congrés, van decidir permetre votar als simpatitzants. El partit té uns 250.000 afiliats directes. I el total de votants era de 550.000. Abans de la campanya per la direcció del partit, les xifres oficials parlaven de 180.000 afiliats directes; això vol dir que, durant la campanya, uns 70.000 s'han afiliat al Partit Laborista.